

bàn thì gã bồi bàn vẫn cầm lấy bỏ vào túi như thường. Quản lý Anonki nhìn thấy vội vàng ngoảnh mặt đi. Hẳn gã vờ mù là phải vì lát nữa số tiền thưởng nhỏ nhoi này cũng sẽ được chia cho hẳn.

Bên ngoài lạnh như xé ruột. Văn Bình vẫn bách bộ trên vỉa hè, thay vì gọi tắc xi. Gã mặt vụ không lẻo đẻo theo sau chàng như hồi nãy nữa mà đi song hàng với chàng một cách thân mật.

Sở Phát triển Ngoại thương của người đẹp Vêlana tọa lạc trong Tòa Nhà Văn hóa, một bin-đình 10 tầng đồ sộ gần Công trường Đỏ.

Liên xô là xứ của sự tương phản lạ lùng. Từ ngày nhà độc tài họ Sít nắm xuống, những người kẻ vị tìm cách ve vãn dân chúng bằng kế hoạch xây cất nhà cửa tại thủ đô Mạc tư khoa. Hàng trăm bin-đình được mọc lên, kiến trúc tối tân, không thua kém Nữ Ước. Nhưng về tiện nghi thì còn thua kém Nữ Ước hàng trăm cây số. Có những chung cư vừa cất bằng khánh thành chưa kịp ở thì móng đã nứt rạn, nền nhà đổ nghiêng. Hầu hết đều gặp những khó chịu diên dẫu về điện nước.

Tuy bề mặt thật tối tân, bề trong lại buồn như trâu cấn. Phòng tắm đều chung, thậm chí nhiều khi bể cũng chung; và lại ở nhiều bin-đình, ba bốn gia đình phải chui rúc trong một gian phòng. Nhưng xét một cách khách quan thì các bin-đình Mạc tư khoa cũng hơn các bin-đình Nữ Ước ở một điểm quan

trọng : ấy là mặt tiền thường bí kín, người ở chung cư thường vào ra bằng cửa hậu để tránh bị tiếng động quấy rầy.

Văn Bình đã quen với cách xây cất số viết nên không lộ vẻ bực mình khi thấy thang máy của một trụ sở chính thức như Tòa Nhà Văn hóa khang trang lại nằm mọt một xó. Chàng mỉm cười trèo lên lầu 9 bằng cầu thang xi-măng. Trèo cao như thế này thì khi gặp người đẹp Vêlana chàng đã phờ rầu tòm. Bất giác chàng liên tưởng đến giai nhân. Biết đâu Vêlana chẳng đã ra lệnh cho nhân viên cúp điện thang máy, bắt chàng phải đồ bỏ hỏi và kiệt sức hầu làm chàng mất hứng thú.

Gã nhân viên KGB ngồi hút thuốc lá một mình ở tầng dưới. Văn Bình rủ hủ lên lầu song hẳn từ chối.

Sở Phát triển Ngoại thương choán nửa tầng lầu. Văn Bình được dẫn đến văn phòng của Vêlana.

Chàng khựng người khi gặp nàng. Khi nghe tiếng nàng trong điện thoại, chàng đã biết nàng đẹp. Trí tưởng tượng phong phú của chàng đã tô điểm cho nàng đẹp thêm. Nhưng chàng không ngờ nàng lại đẹp đến thế. Nàng còn đẹp hơn cả trí tưởng tượng của chàng mô tả nữa.

Da nàng trắng sữa và mềm mại, thơm thơm như da đứa trẻ sơ sinh, nhìn thấy là muốn ngọam một miếng. Tuy nhiên, nếu được phép ngọam một

miếng chàng sẽ không quan tâm đến làn da mặt ngó sen với đôi má lúm đồng tiền. Mà chàng sẽ ngoạm vào ngực nàng. Nàng mặc áo dạ rộng và dài, che kín từ cổ xuống quá đầu gối mà đường cong tuyệt mỹ của nàng còn phô trương được một cách quyến rũ, giá nàng cởi bỏ áo choàng thì không hiểu ngực nàng còn quyến rũ đến đâu nữa,

Chàng vụt hiểu tại sao đồng chí da mồi tóc bạc Bônkốp muốn cưới nàng làm vợ và tại sao các đồng chí đầy quyền hành trong Ủy ban Trung Ương lại ngăn cản hôn lễ. Nếu nàng sinh sống ở Tây phương thì mỗi khi đi dạo phố nàng sẽ không mất tiền xe, hàng chục tắc xi sẽ nối đuôi nhau giành chỗ nàng không lấy tiền cho kỳ được. Nàng vào nhà hàng, chủ nhân sẽ dọn đệ nhất thực đơn và kính cần mời nàng thưởng thức vì « sự hiện diện của quý cô đã làm cho tiệm ăn nổi tiếng ». Một buổi chiều thứ bảy đẹp trời nào đó, giai nhân tản bộ trên đường Tự Do, chắc chắn xe cộ sẽ đâm nhau cả chùm, vương tôn công tử sẽ lẻo đẹo theo nàng hàng đoàn dài giằng giặc khiến cảnh sát phải xử dụng hơi cay và dùi cui vì tưởng lầm biểu tình chống chính phủ...

Thấy chàng bước vào, Vélana khoan thai đứng dậy, chia tay mời ngồi. Chàng cố hỏi nàng bằng giọng thật trong và bằng tiếng Nga thật đúng giọng :

— Vélana ?

Nàng ồm ồm :

— Vâng, chính tôi. Hàn hạnh được gặp ông Kevin. Mời ông ngồi đợi một lát.

— Cô đang bận việc ?

— Vâng, lúc nào tôi cũng bận việc. Riêng đối với ông thì không. Sở dĩ tôi mời ông ngồi chờ là vì đồng chí giám đốc vừa đi khỏi. Đồng chí bộ trưởng gọi vào có chuyện cần.

— Rõ không may.

— Vâng, tôi cũng nghĩ như ông. Trước khi đi, đồng chí giám đốc nhờ tôi xin lỗi ông. Đó là trường hợp bất khả kháng. Đồng chí giám đốc chỉ vắng mặt độ 15 phút đến nửa giờ thôi...

— Vì vậy tôi mới nói là không may.

— Ông nói gì ? Ông muốn đồng chí giám đốc ở lại văn phòng ư ?

— Trước khi đến đây, tôi nóng lòng muốn gặp ông Bônkốp. Nhưng bây giờ tôi đã nghĩ khác. Bônkốp chỉ vắng mặt từ 15 phút đến nửa giờ là điều không may cho tôi. Có cách nào yêu cầu Bônkốp đi luôn được không ?

— Đi luôn ? Ông muốn Bônkốp đi đâu ? Và Bônkốp phải đi luôn như vậy để làm gì ?

— Để làm gì tất cô đã hiểu.

Vừa nói Văn Bình vừa bước lại gần Vélana. Nàng năn nỉ :

— Đừng ông. Bên ngoài có người gác.

Văn Bình cười tùm tùm :

— Người gác cấm cô không được đứng gần khách hay sao ?

— Không phải thế. Tôi chỉ sợ...

— Có sợ Bônkốp ?

— Tôi không có lý do gì để sợ đồng chí Bônkốp cả.

—Ồ, cô quên mất lý do quan trọng. Bônkốp là vị hôn phu của cô.

— Chà, ông mới đến Mạc tư khoa mà đã điều tra ra ngọn ngành... Vâng, ông nói đúng, song chỉ đúng phần nào. Tuần trước, Bônkốp là vị hôn phu của tôi, nhưng tuần này tôi đã từ chối dứt khoát.

— Nguyên nhân ?

— Ông là người ngoại quốc, không nên tìm hiểu làm gì. Và lại sáng mai ông đã từ giả Mạc tư khoa. Biết thêm chừng nào chỉ khổ ông thêm chừng nấy.

— Tôi lại là người dân ông thích khổ thật nhiều. Cô Vêlana, nếu tôi không làm, cô có cảm tình với tôi. Cô cũng đã nhận lời đi ăn đêm với tôi..

— Vâng, tôi đã hứa, và tôi xin giữ lời. Nhưng ông chỉ có thể đưa tôi đi ăn sau khi ký kết khế ước với đồng chí Bônkốp.

— Chẳng cần ký kết gì nữa.

— Ông nên suy nghĩ lại. Bản khế ước sẽ mang

lại cho ông cả trăm ngàn đô-la. Ông vượt đường xa từ Mỹ sang đây không phải để mời một cô thư ký đi ăn. Dầu sao ông...

— Cho dầu bản khế ước sẽ biến tôi thành tỉ phú như Rốc-kờ-fe-lơ tôi cũng không cần nữa. Được đi ăn với cô còn giá trị hơn bản khế ước gấp triệu lần.

— Tôi thành thật khuyên ông..

Văn Bình đã tiến sát người Vêlana. Nàng đứng lên, vẻ mặt hoảng hốt như người dân bà ngoại tỉnh sợ chồng bắt gặp :

— Em.. em...

Nàng không kịp nói hết. Vì chàng đã ôm ngang eo ếch, kéo nàng vào người, và hôn thật mạnh vào đôi môi ướt ướt như tiết ra chất nhờn. Tiếng nói của cô gái Nga bị chìm trong hơi thở rồn rập. Như bị thôi miên nàng kiễng chân lên và đeo dính lấy chàng.

Tuy đang say sưa Văn Bình vẫn tỉnh táo. Chàng nghe xoạc một tiếng. Trong khi Vêlana đứng lên và kiễng chân để đón nhận cái hôn được thoải mái, hai vạt áo ba-dờ-suy của nàng bỗng nhiên bị kéo bật về phía sau, và để hở ra.. làn da trắng phau phau.

Té ra cái áo choàng len là quần áo độc nhất trên người nàng. Vêlana sợ cuống cuống, gỡ tay chàng ra. Song chàng đã có đủ thời giờ quan sát

tường tận.

Vélana đẹp thật. Mặt nàng đã đẹp xuất phàm, thân thể nàng còn đẹp xuất phàm hơn nữa. Hồi này chàng đoán không sai; cái áo choàng len rộng dài không đủ che giấu những báu vật độc nhất vô nhị của tấm thân cân đối, nảy nở, trắng trẻo và trơn tru đến cực độ.

Vélana định khép hai tà áo để khỏi lỏa lồ song Văn Bình đã luồn bàn tay vào trong, mở rộng ra. Và bàn tay êm ái của chàng đã nắm gọn lấy một bên nhũ hoa. Nàng dờ người ra trong cơn hoan lạc vô biên vì Văn Bình đã vận nội công truyền sức nóng vào ngực nàng.

Tuy vậy nàng vẫn giữ bình tĩnh để xô chàng ra và nói :

— Chết em rồi !

Văn Bình mỉm cười không đáp. Chàng hôn Vélana một cách máy móc, không phải vì thành thật yêu nàng, mà chỉ để thử lại đáp số của bài toán an ninh. Vậy mà cử chỉ máy móc này vẫn làm thối thịt và đường gân trong người chàng run rẩy. Nếu chàng hôn nàng thành thật, không hiểu chàng còn run rẩy đến đâu nữa.

Chàng đã biết tại sao hai vạt áo ba-dờ-suy của nàng bị bật ra sau. Lệ thường, đàn bà mặc áo gài nút không kỹ thường bị lỏa lồ như nàng mỗi khi đứng dậy bất thần. Hồi này chàng đã nhu kỹ Vélana từ

trên xuống dưới. Đùng là nàng gài nút không cần thận. Song muốn tà áo tuột ra hai bên để lộ phần nửa thân thể trần truồng nàng phải móc sợi dây cao su từ khuy áo vào lưng ghế. Nàng kiễng chân, sợi dây phải căng ra... Và sau đó nó rớt xuống sàn phòng.

Vélana đã làm trò quỷ thuật ái tình một cách khéo léo. Nhưng nàng không ngờ điệp viên Văn Bình là một thanh niên khôn ngoan, và giàu kinh nghiệm. Trong khi hôn nàng, chàng đã nhìn thấy hai sợi dây cao su nhỏ xíu ở dưới chân ghế. Thì ra nàng đã cố tình cởi ba-dờ-suy ra cho chàng « rửa mắt ».

Thủ đoạn kiễng chân hôn để tuột nút áo lỏa lồ này không còn là điều mới lạ đối với Văn Bình nữa. Nó đã được giảng dạy trong mọi trường gián điệp từ đông sang tây từ sau thế chiến thứ hai. Tuy đó là thủ đoạn cũ rích, người ta cũng vẫn tiếp tục dùng vì da thịt lồ lộ của người đàn bà đẹp thường có ma lực làm nam điệp viên quên hết kinh nghiệm an ninh.

Kỹ nghệ gián điệp hiện đại còn phát minh ra nhiều dụng cụ lường gạt kỳ lạ khác nữa trong khi ân ái. Văn Bình đã được cầm trong tay một dụng cụ kích thích bằng nửa hộp quẹt, khi hôn đàn ông nữ điệp viên giấu gọn trong lòng bàn tay. Cái hộp tí hon phát ra một luồng điện nhẹ làm thân thể

người đàn ông run lên từng đợt trong hoan lạc. Cái hộp này có hai nút bấm, nhẹ và mạnh, nút nhẹ chỉ tạo ra sung sướng bình thường, nhưng nút nhẹ có thể nâng sự hoan lạc tới cao độ khiến cho... (1)

Vấn Bình toan hôn Vélana lần nữa song chuông điện thoại đặt trên bàn vừa leng reng. Nàng có cơ chính đáng để cài lại nút áo và bước lại bàn. Đứng gần, Vấn Bình nghe rõ mồn một tiếng nói trong điện thoại.

— Cô Vélana hả ?

Vélana đáp :

— Vâng. Đồng chí giám đốc phải không ?

— Phải. Bônkốp đây. Ông Kevin của công ty quảng cáo Hoa kỳ Maxman đã đến văn phòng chưa ?

— Thưa, mới đến xong.

— Phiền cô xin lỗi ông ta là tôi còn bận thảo luận một chuyên quan trọng với đồng chí bộ trưởng nên không trở về đúng hẹn.

— Thưa... đồng chí muốn hẹn lại đến mấy giờ ? Tôi yêu cầu ông Kevin trở lại gặp đồng chí vào sáng mai được không ?

(1)— xin bạn đọc thân mến tha lỗi cho Người Thứ Tám đã phải bỏ lửng câu ở đây. Tác giả đã suy nghĩ rất lâu song đành chịu tội bất lực, không tìm nổi một cách hành văn nào thích hợp để diễn tả đúng sự Liên.

— Không được. Chuyến máy bay đi Anbani sẽ cất cánh rất sớm.

— Vậy thì xin hoãn đến chuyến sau.

— Cũng không được. Ông Kevin phải gặp chính phủ Anbani nội ngày mai. Theo cô, liệu ông Kevin có chịu ngồi chờ tôi tại văn phòng không ?

Vélana bịt ống nói, ngoảnh sang hỏi Vấn Bình:

— Ông có nghe đồng chí giám đốc nói gì không ?

Chàng lắc đầu :

— Không.

— Đồng chí giám đốc chưa thể trở về trong vòng nửa giờ.

— Ồ, tưởng gì... Tôi xin ngồi đợi.

— Muốn được không ?

— Nếu có cô một bên, tôi có thể chờ cả một thế kỷ, không cần ăn uống và thở dưỡng khí.

— Hừ... ông là người đàn ông tán gái trơ trẽn nhất thế giới. Bây giờ ông hôn tôi, lát nữa ông lại hôn người đàn bà khác...

Vấn Bình há miệng phản đối. Vélana suyt một tiếng rồi mở ống nói :

— Thưa đồng chí, tôi vừa hỏi ông Kevin. Ông ta bằng lòng ở lại đợi. Miễn hồ không muộn lắm. Vì đêm nay ông ta cần ngủ để lấy sức sáng mai lên đường.

Vélana đã nói lao như quỷ. Vấn Bình không